

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

ไม่ลืมธรรมไม่ลืมตัว

ส่วนย่อยจึงต้องเปิดแยมประตูเอาไว้ให้ไหลเข้ามาเรื่อย ๆ เพราะเป็นโอกาสอันเหมาะสมที่จะได้ทองเข้าสู่คลังหลวงเราในคราวนี้ ถ้าหากว่าพ้นจากคราวนี้แล้วจะไม่ได้ นะ ก็คิดดูซิแต่ก่อนมีที่ไหนเมื่อไรทองคำเข้าสู่คลังหลวง ไม่มี ที่นี้พอเราช่วยชาตินี้ พี่น้องชาวไทยทั้งประเทศร่วมกันช่วยชาติเรานี้ได้ทองคำที่เข้าเรียบริ้อยแล้วตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัม นุ่นเห็นไหมล่ะ ทองถึงน้ำหนัก ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัมหาได้ที่ไหน ก็คนไทยเรานี่ช่วยกัน แล้วดอลลาร์ก็ตั้ง ๑๐ ล้านกว่า ได้สมมักสมหมาย เวลาพวกเราทั้งหลายหากได้ อย่างนี้ ที่นี้พอปลงใจลงว่าหยุดแล้ว แล้วหยุดไปเลยนี้ ทั้งที่ทองคำในคลังหลวงยังบงกช อยู่มาก

เราเข้าไปดูเองเราจึงต้องวิตกวิจารณ์ นำเรื่องบกพร่องของหัวใจแห่งชาติไทยเรา ออกมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วถึงกันว่า เวลานี้ทองคำเรายังบงกชอยู่มากในคลังหลวง ก็เป็นโอกาสนี่ที่จะให้ทองคำค่อยไหลซึมเข้าไป ๆ หนูนุ่นเข้าไปในโอกาสนี้ ถ้าเลยจากนี้ไป แล้วจะไม่ได้ นะ เรายึดวิจารณ์นี้จึงได้รบกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ทั้งรบกวนทั้งออกอ้อน ด้วย ให้ทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ไม่เช่นนั้นจะไม่มีหวัง เรามีหวังอยู่ในตอนนี้เท่านั้น เรียกว่าทองคำประเภทน้ำไหลซึม ก็มาเรื่อย ๆ มาเล็กน้อยมาอยู่เรียกว่าแทบทุกวัน บางทีตุ้มตามมาก็มี คืออยู่ ๆ ลูกเห็บก็แฝงฝนที่มันตกเป็นฝอย ๆ ตุ้มตามลงมาก็มี

เราได้พยายามที่สุดแล้วที่ช่วยชาติบ้านเมืองเต็มกำลังความสามารถของเรา สมกับที่ เราร้องไห้ออกไป แต่ก่อนเราบวชมาก็ไม่เคยสนใจกับทางโลกทางสงสาร ชาติบ้านเมืองเขา เป็นยังงี้ก็เป็นเรื่องของเขาไป ตั้งรัฐบาลมากที่สุดก็สมัยนี้ก็ทราบมาโดยลำดับ เรื่องราวหนัก เบามากน้อยเราทราบมาตลอดนะ เพราะลูกศิษย์ของเราแต่ละรัฐบาล ๆ นี้มีน้อยเมื่อไร ส่วนมากก็ผู้ดีนั้นแหละมาเล่าให้ฟังเรื่องราวเป็นยังงี้ ๆ จึงทราบได้ เรียกว่าพอสมควรนะ เพราะลูกศิษย์อยู่ภายใน ๆ เวลามาชี้แจงเรื่องราวอะไร ๆ ให้ทราบ ทราบเราก็ทราบเฉย ๆ ถือว่าเป็นของบ้านเมืองไปเราไม่สนใจ

จนมาถึงปี ๒๕๔๐ นี้ มากระเทือนเอาอย่างหนักทีเดียว ซึ่งเราไม่เคยคิดเลยที่จะ ออกช่วยชาติอย่างนี้ เราไม่เคยคิดนะ กระเทือนอย่างหนักเสียด้วย เมืองไทยเราติดหนี้เขา พระรุ้งพระรัง เราจึงยกภาพพจน์ออกมา วาดภาพพจน์ออกมา ว่าคนไทยของเราอย่างน้อย

๖๒ ล้านคนมากขนาดไหน ทีนี้หนี้สินที่ปกคลุมหัวของคนไทยเรา ๖๒ ล้านคนนี่มิตตัวจนมองไม่เห็นชาติไทยเรา นู่นนะฟังซิ คิดเป็นรายๆ ตั้งแต่เด็กเล็กขึ้นมาหาผู้ใหญ่ เฉลี่ยแล้วติดหนี้เขาคคนละห้าหมื่นบาทๆ ฟังซิ เขาเฉลี่ยจากเงินที่ติดหนี้ออกมา ทุกคนติดคนละห้าหมื่นๆ ทั้งหมดว่ากัน นี่ละมีแต่หนี้สินทับหัว เด็กห้าหมื่น ผู้ใหญ่ก็ห้าหมื่นๆ ทับหัวไปหมดรวมแล้วเรียกว่ามองหากคนไทยจนไม่เห็น มีแต่หนี้ที่บออยู่อย่างนั้น จะไม่ร้องไห้อีกได้อย่างไร

เหตุผลเป็นอย่างนี้ที่เราจะได้ออกมาช่วยชาติไม่ใช่อะไร แต่ก่อนเราไม่เคยสนใจทราบมาตลอดรัฐบาลยุคไหนๆ ทราบมาตลอด เพราะลูกศิษย์อยู่ในวงรัฐบาลไม่น้อย เป็นประจำๆ ส่วนมากก็มีแต่ผู้ดีนั่นแหละที่เข้าไปใกล้ชิดติดพันกับวัดกับวากับครูบาอาจารย์ เราทราบได้กับท่านเหล่านี้แหละ ได้เป็นอย่างดี เป็นคำสัตย์คำจริงออกมา ทราบแล้วก็เฉยๆ เก็บไว้ ยกให้เป็นเรื่องบ้านเมือง ทีนี้มาถึงตอนนี้ตอนที่มันกระเทือนเอาหนัก อย่างที่ว่านี้ให้ตามเข้าไปดูให้ชัดเจน ไปสืบสวนเอาบัญชีอะไรต่ออะไร ติดหนี้เข้าเท่าไรๆ ออกมา นั่นซีถึงว่าพูดไม่ได้เลย เหมือนว่าอกจะแตก จึงได้ร้องไห้อีก โธ จะมีสติปัญญามาจากไหนพอจะฟื้นเมืองไทยเราได้ถึงขนาดนี้แล้ว มองหากคนไทยจนไม่เห็น มีแต่หนี้สุ่มหัว

หนี้สุ่มหัวก็เรียกว่าเหยี่ยวใหญ่ อึ้งเล็บบันอยู่อย่างนี้ มันกำเมื่อไรหมดเลย ถ้าเขาว่าเอาหนี้เรามา ถ้าไม่ได้เมืองไทยเราจมหหมด เท่านั้นแหละ แต่เขายังไม่กำ เวลานี้เขายังกางเล็บบอยู่ เราจึงว่า เอา ยังมีช่องที่จะออกได้ ประมวลลงมาแล้วที่บ้านเมืองของเราได้ล่มจมถึงขนาดนี้ ใครเป็นคนมาทำให้ล่มจม ถ้าว่าเป็นชาติอื่นเมืองอื่นมาทุบมาตีมาปล้นมาสะดมมารีดไถเราก็คืออีกอย่างหนึ่ง นี่เป็นคนไทยเราเสียเองเป็นผู้ทำให้ชาติไทยของเราล่มจมลงไปขนาดนี้ แล้วใครจะเป็นคนเอาขึ้นถ้าไม่ใช่ชาติไทยของเรา เอาชาติไทยของเราที่แหละอย่าไปหาตำหนิใคร ตำหนิความบกพร่องของตัวเองที่มีอยู่ในชาตินี้ทั้งหมด ถึงนี้ได้สุ่มหัวทับหัวอยู่ทุกคนๆ เอาพวกเรานี้ละจะเป็นผู้ฟื้นขึ้นมา

ต่างคนต่างตั้งเนื้อตั้งตัวตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เราก็เลยออกปากเลยว่า เอ้า เราจะเป็นผู้นำ ได้มากได้น้อยเท่าไรก็เอาให้สุดเหวี่ยงชาติไทยเรานี้พอ เราก็ว่าอย่างนั้น จากนั้นเราก็คเลื้อนออกทะเล เริ่มออกแล้ว แต่นี่เป็นนิสัยอย่างนั้นนะ คือเราไม่เหลาะแหละ ทำอะไรจริงจังทุกอย่าง ว่าอะไรนี้ขาดไปเลยๆ เราไม่เคยเหลาะแหละ แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยเหลาะแหละ แม้แต่เป็นฆราวาสก็ไม่เคยเหลาะแหละ เพื่อนฝูงใครที่เป็นลักษณะเหลาะแหละไม่คบๆ คนเอาจริงเอาจังเราคบ เราพูดจริงๆ ตั้งแต่เป็นฆราวาสมานิสัยก็เป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลามาบวชเป็นพระแล้วก็หมุนทางด้านศาสนาโดยถ่ายเดียว ชีวิตของเรา

เราไม่มีข้อตำหนิตั้งแต่บวชมา ที่เราจะได้ล่วงเกินศีลด้วยความไม่มีอายนี้บอกว่าเป็นไม่มีเลย นอกจากความพลั้งเผลอมีได้ด้วยกัน ผิดพลาดพลั้งเผลอนี้มีได้ด้วยกัน

เช่นอย่างนั้นะ ของอันนี้อาหารอันนี้ประเคนแล้ว ที่นี้เขามาที่หลังเขาเอามาไว้ด้วยกันกับของประเคนแล้วนี้ เรานึกว่าประเคนแล้วเราก็จับมาฉัน เขาบอกอันนี้ยังไม่ประเคน หือ นี่ผิดอย่างนี้ ก็เราไม่มีเจตนาใช้ไหมเราก็ออมรับว่าเราผิดอย่างนี้ ส่วนที่จะมีเจตนาล่วงเกินเราพูดจริง ๆ เลยกว่าไม่เคยมี เรารักธรรมรักวินัย พระวินัยนี้สุดที่เดียวรักพระวินัย เพราะฉะนั้นพระวินัยเราจึงเข้าใจได้ดีทีเดียว เพราะเราทบทวนพระวินัยซึ่งเป็นศาสดาครอบห้วเราอยู่นี้ ศาสดาคือพระวินัย เราเคารพศาสดาเราต้องเคารพธรรมวินัย เรารักธรรมรักวินัยของเรามากทีเดียว เราจึงไม่เคยปรากฏว่าศีลของเราได้ขาดไปเพราะความล่วงเกินด้วยจิตใจที่ต่ำทราม เราไม่เคยมีเรื่องมา

ชีวิตของเราตั้งแต่บวชมานี้ เป็นชีวิตของพระสมบุรณ์แบบตลอดมาเลยอย่างนี้ เราปฏิบัติตัวของเรามาจริงจังทุกอย่าง เรื่องราวของโลกเป็นยังไงไม่สนใจ มีแต่หมุ่นกับธรรมเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงคราวจะเป็นมา มันหากเป็นมาเองนะ ปั้งปั้งขึ้นมาก็ออกเลย จึงได้ออกเพื่อพี่น้องทั้งหลายทุกวันนี้ พวกหมูหมาเปิดไก่อะไร ปากมันมีมันก็เท่าของมันไปเรื่อย ว่าหลงตาเล่นการบ้านการเมือง การบ้านการเมืองที่พ่อที่แม่มีอะไร เราก็ว่าอย่างนั้นซิเราโมโห กูชำระสะสางบุตรคุณเต็มหัวมึงออก มึงยังว่ากูเล่นการบ้านการเมืองอยู่หรือ มันก็ซัดใส่ละซี ก็คนหนึ่งช่วยจะเป็นจะตาย ยังมาว่าเล่นการบ้านการเมือง การบ้านการเมืองมันการสกปรกนี่นะ

ธรรมของเราที่ไปสอนโลกชำระโลกไม่ได้มีของสกปรก มีแต่ของสะอาดชำระทั้งนั้นแล้วจะมาว่าเราเล่นการบ้านการเมืองอันเป็นของสกปรกได้ยังไง เล่นไม่ได้ เราไม่เคยอย่างนี้ เรารักษาตัวเรามากก็อย่างนี้ ช่วยชาติบ้านเมืองเราก็ช่วยเพื่ออย่างนี้เหมือนกัน เราจะไปทำของสกปรกใส่บ้านเมืองได้ยังไง นี่ละจึงได้หมุ่นออกมาจนกระทั่งทุกวันนี้ สุดท้ายนี้ก็เลยกลายเป็นเราไปอยู่จุดศูนย์กลางเสียแล้ว เราเคยคิดเคยคาดเมื่อไร ก็เพราะเจตนาเป็นห่วงเป็นใยชาติบ้านเมืองด้วยความเมตตาสงสารเต็มหัวใจนั่นเอง ที่ได้เข้าเกี่ยวข้องกับบ้านเมืองอยู่ทุกวันนี้ สำหรับเราเองเราไม่มีอะไร เรียกว่าเราหมดโดยสิ้นเชิง จะหาข้อตำหนิตีเดียอะไรก็ได้ จะชมตรงไหนก็ไม่ทราบจะชมที่ไหน มันพอดีทุกอย่างแล้ว เราพอทุกอย่าง จะตำหนิตีไหน จะชมที่ไหน ความพอดีมันเหนือทุกอย่างแล้ว มันก็อยู่ตรงนั้นแล้ว

เราช่วยโลกเราช่วยด้วยความเมตตาอย่างนี้ เราไม่ได้ช่วยด้วยสุมสี่สุมห้าเพราะฉะนั้นเงินที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านเรานี้ แม้บาทเดียวเราไม่เคยแตะ ท่าน

ทั้งหลายหาได้ที่ไหน เขียนได้เลยประวัติศาสตร์ นี่เราทำด้วยความเมตตา เป็นธรรมล้วนๆ ทำกับโลกกับสงสาร เกี่ยวข้องหนักเบาเล็กน้อย ดูเดือดขนาดไหน เราเป็นธรรมล้วนๆ ไม่มีกิเลสเข้ามาแฝงเลย เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ได้มีข้อตำหนิเรา ว่าเราทำให้โลกได้รับความกระทบกระเทือนเสียหายไปตรงไหนเราไม่เคยปรากฏ นอกจากเราพุงเต็มกำลังความสามารถเท่านั้นเอง

ถึงขนาดที่พูดอย่างเมื่อวานนี้ เราพูดออกมาได้อย่างไร อย่างที่พูดเมื่อวานนี้ เราพิจารณาหมดแล้วเรื่องผู้นำ นำมาเป็นลำดับลำดับ นำที่ไหนก็มีแต่เหยียบหัวชาติไทยๆ กินดับกินปอดชาติไทยลงไป บรรดาพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศได้พวกนี้เป็นผู้นำ มันก็นำทางกินทางกลืนทางรีดทางไถลึงๆ ลับๆ ทั้งเปิดเผยทั้งลึกลับมันทำไปทุกแบบทุกฉบับ มันก็รู้เรื่อยมาๆ ที่นี้มันก็ไวใจไม่ได้ ใครมาเป็นรัฐบาลๆ มีได้ตรงไหนเสียตรงไหน ไม่พื้นที่จะรู้จนได้นั้นแหละ ปิดไม่อยู่ ที่นี้หาที่ปลงใจที่ไหนไม่ได้ เมื่อหาที่ปลงใจไม่ได้ คิดทบทวนทบทวนด้วยความเป็นธรรมนะ เราไม่ได้ทบทวนแบบโลก ทบทวนด้วยความเป็นธรรมเพื่อจะช่วยให้โลกสงสารเต็มกำลังความสามารถแห่งความเมตตาของเราที่จะช่วยได้

คิดไปคิดมาคิดที่ไหน ปลงที่ไหนมันก็ปลงไม่ลง ในหัวใจมันมีอะไรค้ำยันๆ ให้ปลงไม่ลง จะปลงลงทางนี้ อ้าว มีอันนั้นเข้ามา แน่ะ จะปลงลงทางนี้ อ้าว มีนี้เข้ามา พิชภัยมันอยู่ในนั้นๆ จะปลงลงทางนี้ อ้าว พิชภัยอยู่ตรงนี้ ปลงไม่ลง เมื่อปลงไม่ลงแล้วจะปลงที่ไหน ชาติไทยทั้งชาติมีแก่นมีรากเหง้า มีต้นมีลำอยู่ตรงกลางของชาติไทยเรา เป็นที่ให้ความร่มเย็นแก่ชาติไทยของเราคืออะไร คือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นั่นได้ออกแล้วนะที่ไหนเราปลงไม่ลง ที่นี้เราปลงลงปั้งเลย เราไม่สงสัย นอกนั้นเราปลงไม่ลง จึงได้พูดออกเมื่อวานนี้ นั่นละพูดด้วยความสัตย์ความจริงของเรา จะผิดถูกประการใดก็แล้วแต่พี่น้องทั้งหลายจะนำไปพิจารณา

เราพูดด้วยเจตนาต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เต็มหัวใจเรา อุ่มทุกวิถีทางที่จะทำได้ ที่นี้อุ่มตรงนั้นมันก็หลุดตรงนี้ อุ่มตรงนี้มันหลุดตรงนั้น จะเอายังไง เราเลยยกให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่าน ให้ท่านอุ่มพระองค์เดียวเท่านั้นมันจะไม่ยุ่งยาก ว่างั้นนะ เพราะทั้งประเทศนี้เป็นลูกของท่านทั้งนั้นจะว่าไง มอบให้ท่านเป็นผู้ดูแลลูกของท่านเอง คนอื่นมาดูแลช่วยยุ่งไปหมดๆ ให้ท่านทรงดูแลลูกของท่านเอง หน้าที่การงานอะไรของท่านที่จะทรงดำเนินตามความเป็นพ่อเป็นแม่ของชาติทั้งชาตินี้แล้ว ความเฉลียวฉลาดยกให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเรา ท่านจะทรงพิจารณาเอง หลักใหญ่ก็คือคนทั้งชาติ ขอมอบทูลถวายให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเรา เป็นทั้งนายก เป็นทั้งพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัว แล้วจะเป็นที่อบอุ่นนใจของคนทั้งชาติ เรื่องราวทั้งหลายก็จะสงบระงับลงไปตามกำลังของมัน

แต่เรื่องที่จะให้ไม่มีอะไรเลยมันเป็นไปได้แหละ ส่วนใหญ่ตั้งได้แล้วไม่เป็นไร ส่วนเล็กส่วนน้อย เช่นเจ็บนั้นปวดนี้นิดๆ หน่อยๆ ไม่เป็นไร ส่วนใหญ่ให้ดี อันนี้ก็เหมือนกัน ส่วนใหญ่ให้ดี ยกให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราเลย เราลงใจเราก็บอกด้วยความลงใจของเราถ้าลงจุดนี้แล้ว เราจึงได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ใครจะว่าเราอูฐรักแล้วแต่จะว่า เราพูดเป็นธรรม คือวางที่ไหนมันวางไม่ได้ วางที่ไหนก็มีแต่ภัยๆ มีแต่พินแต่ไฟจะเผาจะไหม้ วางจุดไหนที่ไหน ปลงใจลงได้ตรงไหนแนใจตรงไหนก็วางลงตรงนั้น ปล่อยลงตรงนั้นแหละ เรื่องราวเป็นอย่างนี้

เมื่อได้ทูลถวายพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว แล้วแต่พระองค์ท่านจะทรงพิจารณาอย่างไรเป็นเรื่องของพระองค์เองจะพินิจพิจารณา เพราะพี่น้องชาวไทยพร้อมใจแล้ว มีหลวงตาบัวเป็นหัวหน้าที่ได้อุ้มชาติบ้านเมืองมาเต็มกำลังความสามารถ หาที่ปลงที่ไหนไม่ได้ พี่น้องชาวไทยทั้งประเทศก็ขอเข้าไปเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์เดียวนี้เท่านั้นแหละ ความหมายว่างั้น พวกเราเข้าใจเอานะ นี่ละเรื่องชาติบ้านเมืองที่เราได้อุดสำหรับกบิบินมาเต็มกำลัง เต็มความสามารถ

ทุกอย่างมันร้อนเป็นไฟเป็นไฟไปตามๆ กันหมดเวลานี้จะทำยังไง ทางศาสนาเป็นที่ให้ความร่มเย็นแก่สัตว์โลกมานานตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้ามาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ มีแต่ความสงบร่มเย็นๆ จากพระ พุทฺธ ธิมฺม สงฺฆ สรรณ คจฺฉามิ นี้ให้ความร่มเย็นแก่โลกมานาน แต่มาบัดนี้ปัจจุบันนี้ในกรุงสยามของเรานี้ ทำไมจึงกลายเป็นไฟ ใครจะไป สรรณ คจฺฉามิ ได้ละ ไปที่ไหนมีแต่ไฟเผาไฟไปหมด ถ้าว่าพระก็ดูเอา ไม่ว่าพระเจ้าพระเรา ดูที่ไหนมีแต่ไฟเผาไฟเผาไหม้อยู่ในตัวเอง แล้วจะเอาความร่มเย็นให้ผู้อื่นได้ยังไง มันก็มีแต่ไฟเผาไฟลุกลามเผากันไปทั่วโลกดินแดน อย่างนี้ละทำให้ชาติ ศาสนา ของเราได้เดือดร้อนทุกวันนี้ ก็เพราะศาสนาเสียเองก่อความเดือดร้อนขึ้นมาในท่ามกลางแห่งความร่มเย็นของคนทั้งชาติที่ถือพระพุทธศาสนา แล้วจะให้ไปชุกหัวนอนใต้ที่ไหน นี่ชิดคิดมากนะเรา ตอนนี่คิดมาก เฉพาะเรื่องของเราเราคิดมาก เพราะเราก็เป็นพระ

มองดูหน้าองค์ไหนก็เป็นพระๆ แล้วเป็นยังไง ผู้ทำลายทำลาย ผู้รักษารักษาอยู่ ผู้ทุศีลทำลายศีลทำลายธรรมจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มีแต่ไฟเผาไฟเผาไหม้เนื้อติดตัวก็ทำให้เห็นอยู่ ผู้รักษาศีลธรรมด้วยความบริสุทธิ์บริบูรณ์ ด้วยเจตนาอันดีงามในธรรมทั้งหลายตลอดมาก็มีอยู่ไม่น้อย แล้วทั้งสองฝ่ายดูกันจะดูกันได้อย่างไร ผู้หนึ่งรักษา ผู้หนึ่งทำลาย แล้ว

จะมาคละเคล้ากันได้ยังไง มันจะแตกจะแยกกันได้เพราะเหตุนี้เอง เพราะคนหนึ่งสกปรก คนหนึ่งสะอาด ความสกปรกกับความสะอาดมันเข้ากันได้ยังไง จึงอดคิดไม่ได้ เราจึงได้พูดออกมาให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ดังที่พูดนี้แหละ

เรื่องศีลธรรมอย่าพากันห่างไกลนะ ห่างไกลศีลธรรมไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ จะเป็นพินเป็นไฟไปตามๆ กัน ถ้ามีธรรมภายในจิตใจแล้ว จะเป็นคนทุกซ์คนจนฐานะสูงต่ำ ประการใดก็ตาม ถ้ามีธรรมภายในใจแล้วซุ่มเย็นไปตามๆ กัน เข้ากันได้สนิท คนมีธรรมในใจ คิดดูซิดังที่ท่านแสดงไว้ในชาดก ว่าม้าอาชาไนย ม้าอาชาไนยเป็นม้าที่มีอนุภาพมากที่สุด บรรดาสัตว์ทั้งหลายกลัวกันมากทีเดียว ที่นี้คราวนั้นพระพุทธเจ้าของเราไปเสวยชาติเป็นม้าอาชาไนย ได้เห็นชัดเจนอย่างนี้ละเรื่องธรรมในใจ ธรรมมีในใจเป็นอย่างนั้น

ม้าอาชาไนยตัวนั้น ซึ่งเป็นม้าที่สัตว์ทั้งหลายกลัวมากที่สุด วิ่งหัวซุกหัวซุนเอาตัวรอด ให้รอดตาย เพราะอำนาจของมันเป็นรุนแรงมาก ท่านแสดงไว้ในชาดก แต่ครั้นแล้วม้าอาชาไนยตัวนั้นแลเป็นหัวหน้าฝูงม้าทั้งหลาย มีชายคนหนึ่งแก่เลี้ยงม้าเอาไว้ ม้านั้นเป็นม้าอาชาไนยเป็นหัวหน้าฝูงอยู่ในนั้น ที่นี้ม้าทั้งหลายก็รุมม้าอาชาไนย ไปไหนพวกฝูงม้าทั้งหลายรุม ถ้าไม่เห็นหัวหน้าคือม้าอาชาไนยแล้ว พวกม้าทั้งหลายจะร้องลั่นกันไปหมด เตือดร้อน วิ่งวุ่นหาม้าตัวนั้นแหละ หาม้าอาชาไนย แทนที่จะกลัวเห็นไหมละ ม้าอาชาไนยเลยกลายเป็นพ่อที่ให้ความร่มเย็นแก่ม้าทั้งหลายอย่างมากมาทีเดียว ม้าทั้งหลายปราศจากม้าอาชาไนยนี้ไม่ได้ เหมือนเด็กอ่อนวิงหาพ่อกาแม่หาที่เกาะที่ยึดตลอดเวลา พอพรากพ่อพรากแม่ชนิดเดียวเท่านั้น เด็กนี้ร้องไห้แงๆ อันนี้ม้าทั้งหลายก็รือหาม้าอาชาไนยที่อยู่ในฝูงนั้น

ก็พอดีพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เป็นพ่อค้าใหญ่ นี่สาวกพระพุทธเจ้า ตอนนั้นพระพุทธเจ้าเป็นม้าอาชาไนย แล้วพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เป็นพ่อค้าใหญ่ไปดูม้า พอเข้าไปเห็นฝูงม้าเต็มอยู่นี้ ยายแก่เลี้ยงไว้ แล้วก็ไปดู อะโถ ม้าตัวนี้ไม่ใช่ม้าธรรมดา นั้นเห็นไหมตาเหมือนกันแต่ต่างกัน ด้วยความเฉลียวฉลาด พอมองดูม้า โอ้ ม้าตัวนี้ม้าทั้งหลายมาอยู่ได้ยังไง ม้านี้เป็นม้าที่สำคัญมากทีเดียว เพราะท่านเหล่านี้รู้แล้วเรื่องม้าว่าเป็นยังไงๆ ดูม้าตัวนี้แล้วก็ดูม้าทั้งหลาย มันรุมหัวหนามัน คือม้าอาชาไนยเป็นหัวหน้า ไปไหนนี่รุมตามๆ เลย ม้าอาชาไนยเป็นเหมือนพ่อใหญ่แม่ใหญ่ ไปไหนรุมๆ

ที่นี้ก็เลยถามยาย ยาย ม้านี้เป็นม้ายังไง ม้าที่ยายเลี้ยงไว้เป็นม้าชนิดใดบ้าง โอ้ย แม่ไม่รู้ แม่ก็เลี้ยงไว้อย่างนั้นแหละ แล้วม้าตัวนี้ละ ถามถึงม้าอาชาไนย มีอาการอะไรกับฝูงม้าทั้งหลายบ้างหรือเปล่า โอ้ย ไม่เห็นมีอะไร มันก็เหมือนกับแม่ม้าพอม้านั้นแหละ ม้าตัวนี้ไป

ไหนฝูงม้าทั้งหลายนี้วิ่งตาม ถ้าพรากจากนี้เมื่อไรเสียงร้องแังกง่ากๆ ทุกทิศทุกทาง ว้างันทางนี้ก็ทราบแล้ว แล้วอาหารการกินล่ะ ม้าตัวนี้เขากินยังงัย เขาก็กินเหมือนม้าทั้งหลายนี้แหละ ม้าทั้งหลายกินยังงัยเขาก็กินไปอย่างนั้น เหมือนกันเลยไม่มีผิดกัน ไปที่ไหนม้าทั้งหลายรวมอย่างนี้

สองพ่อค้าทราบชัดแล้วก็ไปเอาร้าอย่างดีจะมาทดลองม้าตัวนี้ พอเอาร้าอย่างดีมาให้แล้วก็ค่อยวางพริบลงไปให้ม้าตัวนี้กิน ม้าตัวนี้ดูแล้วเฉยไม่สนใจเลย อ้าว ม้าตัวนี้ทำไมไม่กินร้าของเรา ที่เราซื้อมามีแต่ร้าดี ๆ ทั้งนั้น แล้วทำไมม้าตัวนี้จึงไม่กิน เมินไปทำไม ร้านี้ร้าดี ๆ ทั้งนั้น ทางนั้นก็ตอบมาเลยว่า เราอยู่ในสถานที่ใด เมื่อไม่มีใครรู้เราว่าเป็นม้าชนิดใด เราอยู่ได้หมด แต่นี้อาศัยท่านทั้งสองรู้เราว่าเป็นม้าชนิดใด เราจึงไม่กินร้าของท่าน นั่นเห็นไหม เวลาจะตอบกับพวกนั้นก็ขึ้นอาชาไนยทันทีไซ้ใหม่ล่กับพ่อค้าสองคน ถ้าไปอยู่กับฝูงม้าทั้งหลายก็เหมือนพ่อแม่กับลูก พ่อพ่อค้าสองคนเข้ามานี้ ตอบกับพ่อค่านั่นก็บอกว่า เมื่อเราอยู่สถานที่ใด ไม่มีใครทราบที่เราเป็นม้าชนิดใด เราอยู่ได้ทั้งนั้น กินได้ทั้งนั้น แต่นี้อาศัยท่านทั้งสองรู้เราแล้วว่าเป็นม้าชนิดใด เราจึงไม่กินร้าของท่าน พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์หน้าแหงนมาเลย

นี่พระพุทธเจ้าขนาบ พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ พระพุทธเจ้าเป็นม้าอาชาไนย ในระยะนั้น พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์เป็นพ่อค้า นี่ละเมื่อพูดถึงเรื่องธรรมแล้ว ธรรมมีอยู่ที่ไหนเป็นอย่างนั้นนะ ม้าอาชาไนยให้ความร่มเย็นแก่มาได้ทั้งหมดเลย ผู้ใหญ่ก็ตาม ผู้น้อยก็ตามขอให้ธรรมในใจจะเป็นเหมือนม้าอาชาไนย เลี้ยงม้าทั้งหลายอยู่กับม้าทั้งหลายได้สบาย ผู้ใหญ่ผู้น้อยอยู่ด้วยกันได้ผาสุกร่มเย็น ไม่ถือสีถือสา ถือเขาถือเรา ถือความเมตตาสงสารเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่หัวใจให้ถึงกันแล้วคนเราอยู่ด้วยกันได้ทั้งนั้น แม้แต่สัตว์ก็ไม่รังแกเขา เพราะใจสัตว์กับใจคนก็ใจอันเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าร่างเขาเป็นสัตว์เท่านั้นเอง ใจนี้เหมือนกันหมด นี่ละธรรมเข้าที่ไหน อยู่ในสัตว์ก็น่าดู อยู่ในบุคคลก็น่าชม ถ้าเป็นกิเลสตัณหาเข้าที่ไหนเป็นผีเป็นยักษ์ไปเลย

เพราะฉะนั้นการปกครองบ้านเมือง เราจึงอยากจะให้เฉลี่ยเผื่อแผ่ ในวงรัฐบาลก็อย่าเห็นแก่พรรคแก่พวก แก่ก๊กของตัวเอง ให้เห็นแก่พรรคพวกคนอื่นทั่วประเทศไทยมีหัวใจเช่นเดียวกัน เฉลี่ยหน้าที่การงานที่จะเป็นผลได้ผลเสียอะไร ๆ นี้ให้ทั่วถึงกันสม่าเสมอ ไม่ควรที่จะไปยกให้คณะของตน พรรคของตนพวกของตน ได้มาก ให้คนอื่นแห้งผากๆ หน้าเหี่ยวแห้งไปอย่างนี้ไซ้ไม่ได้ ต้องให้สม่าเสมอ ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วก็ดี เป็นผู้ใหญ่ดี วงรัฐบาลก็ดี นายกก็ดี รองลงไปจากนาย ก บริษัทบริวารเฉลี่ยเผื่อแผ่ให้ทั่วถึงกันหมดใน

หน้าที่การงานทุกอย่าง ก็จะสะดวกละสบายไปหมด แล้วก็ราบรื่นดีงาม ไม่ยกตนข่มท่านแบบ ลึก ๆ ลับ ๆ แบบข้าหัวใจ อย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย

รัฐบาลเราควรจะทำเอารธรรมนี้เข้าไปเฉลี่ยเพื่อแผ้วในวงราชการบ้านเมือง จนกระทั่งถึง ประชาชนราษฎรให้ทั่วถึงกัน ตามจำนวนมากน้อยที่จะสงเคราะห์ได้ขนาดไหน ให้ทำอย่าง นั้นด้วยอรรถด้วยธรรม อย่าทำด้วยอำนาจของกิเลส จะเยอหยิ่งจองหองพองตัวโดยไม่รู้สึ กทั้ง ๆ ที่ดินเหนียวติดหัวแล้วก็ว่าตัวมีหงอนไปเสีย เตียวนี้พอได้ยศได้ลาภบ้าง ขึ้นละเป็น ดินเหนียวเข้าไปติดหัวแล้วก็ว่าตัวมีหงอน พองตัวไปเสีย เสียตรงนี้เอง คนเราพอมียศ ขึ้นมาบ้างก็ลืมหูลืมตา เมื่อมียศไม่ลืมหูลืมตาแล้วไม่ลืมหูลืมตาคนเรา ขอให้มียศในใจจะไม่ลื มตัวอย่างง่ายตาย วันนี้นำพูดเพียงเท่านี้พอสมควร เอาละ

ผู้กำกับ จากนสพ.พิมพ์ไทย คอลัมน์วิจารณ์ธรรม วันพุธที่ 24 พ.ย. 47

อย่าทำให้ประชาชนทนรับไม่ได้ !

เป็นที่น่าสังเกตอย่างยิ่งกับบทพระธรรมเทศนาของพระธรรมวิสุทธิมงคล หรือ หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน ที่แสดงสอนญาติโยมที่วัดป่าบ้านตาดเมื่อเช้าวันนั้นว่า อยากจะให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศไทย

สิ่งที่บ่งบอกเช่นนี้ ถ้าจะให้ผมคาดเดาจากการประเมินสถานการณ์ของบ้านเมืองใน ระยะนี้ก็น่าจะเป็นเพราะ หลวงตาเกิดความเบื่อหน่ายเต็มทนกับการเพิกเฉยละเลยของ ท่านนายกรัฐมนตรี พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร ที่ไม่ยอมฟังเสียงของประชาชนส่วนใหญ่ ที่ร่วมกันลงนามกว่า 1 ล้าน 7 แสนรายชื่อ ที่เสนอให้รัฐบาลถวายคืนพระราชอำนาจแด่ พระมหากษัตริย์ในการทรงสถาปนาสมเด็จพระสังฆราช

นอกจากหลวงตาจะเบื่อหน่าย กับเรื่องความไม่เอาไหนของกระบวนการทาง การเมืองแล้ว อีกประการหนึ่งหลวงตาท่านก็คงจะเบื่อหน่ายกับความเหลวแหลกในวงการ สงฆ์อีกเช่นกัน ซึ่งที่ผ่านมาหลวงตาได้ชักนำลูกศิษย์ทั้งหลายให้ออกมาช่วยกันต่อต้านกับ ขบวนการปล้นพระอำนาจสมเด็จพระสังฆราชหลายครั้งหลายหน แต่แล้วก็ไม่สามารถจะ ต่อกรเอาชนะกับอำนาจของนักการเมือง

จากสถานการณ์ที่ผ่านมา ย่อมแสดงค่อนข้างจะเด่นชัดว่า นักการเมืองได้เข้าไป แทรกแซงในกิจการของคณะสงฆ์อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในเมื่อพระสงฆ์จำนวนไม่น้อย

จำต้องเดือดร้อนจากการเข้าแทรกแซงของนักการเมือง ทางหลวงตาซึ่งเป็นผู้นำพระสงฆ์ ส่วนหนึ่งในสังฆมณฑลจึงได้ออกมาแทรกแซงกับกระบวนการการเมืองบ้าง

แสดงว่าหลวงตาไม่ต้องการนายกรัฐมนตรีคนนี้หรือคนไหน ๆ อีกแล้ว !

ลองมาสดับธรรมของหลวงตา ซึ่งได้เผยแพร่ออกทางอินเทอร์เน็ตไปทั่วโลกเมื่อเช้าวานนี้ว่า

“พูดอย่างนี้เราก็อัดไม่ได้ มันลุลูกกลมเข้าไปถึงการบ้านการเมือง ศาสนานี้เป็นหัวใจของชาติไทยเรา เป็นหัวใจของชาวพุทธ แล้วตีกระจายออกไปถึงชาติบ้านเมือง ตั้งคนใดขึ้นมา ๆ ก็ไม่เป็นที่ไว้วางใจ ตั้งขึ้นมาพวกนี้จะได้พวกนั้นจะเสีย จะทำลายชาติไทยนี้ละไม่ใช่อะไรนะ เอาหัวคนทั้งชาติเป็นที่เหยียบหัวขึ้นของรัฐบาลแต่ละชุด ๆ ยื้อแย่งแข่งชั่วคราวแข่งความเลวทรามซึ่งกันและกัน เราไม่ไว้วางใจ ตั้งคณะไหนขึ้นมาก็ไม่ไว้วางใจ เราไม่ไว้วางใจอยู่อย่างเดียว พูดตามภาษาธรรมในความยุติธรรม ในความไว้วางใจตามสายธรรม เราเห็นตั้งแต่ในหลวงคือพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราเท่านั้น เป็นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย เป็นนายกรัฐมนตรีด้วยในนามนั้น แต่พระองค์ไม่ทรงงานละ สั่งให้ลูกน้องอะไรทำได้ในคำสั่งของพระองค์เองนี่จะเป็นที่แน่ใจสำหรับธรรม และหลวงตาบัวแน่ใจด้วย”

“เฮ้อ...ไม่เคยมีก็ฟังเสียวันนี้ละ ถ้าตั้งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นทั้งพระเจ้าแผ่นดินด้วยเป็นทั้งนายกฯด้วย บ้านเมืองจะร่มเย็นไปโดยลำดับลำดับ”

อย่าปฏิเสธนะว่าการเมืองไม่ได้ก้าวก้าวกับเรื่องของพระ

ที่พระจะก้าวก้าวทางการเมืองบ้างก็ต้องไม่ต่างกัน !

ถ้าการเมืองไม่ก้าวก้าวกับเรื่องของพระแล้ว จะออกประกาศสำนักนายกฯเรื่องพระอาการประชวรของสมเด็จพระสังฆราชทำไมกัน

ที่พ่อแม่ของนักการเมืองเจ็บป่วย ทำไมถึงไม่ประจานให้คนทั่วบ้านทั่วเมืองรับรู้กันบ้าง

สมเด็จพระสังฆราชทรงเป็นสมเด็จพระอาจารย์ของในหลวง และทรงเป็นสมเด็จพระสังฆบิดรของพระภิกษุสงฆ์ทุกรูปทุกองค์ ไม่คิดบ้างหรือว่าพระสงฆ์ที่มีความจงรักภักดีต่อพระองค์จะรู้สึกเช่นไร

การก้าวก้าวของนักการเมือง ยังส่งผลให้อดีตข้าราชการชั่วที่เคยก้าวล้ำก้ำเกินต่อองค์สมเด็จพระสังฆราช ได้เข้ามามีอำนาจบงการกิจการคณะสงฆ์ต่อไปอีกอย่างไม่รู้จักจบ ซึ่งใครจะรู้บ้างว่า ณ วันนี้เขาคณันได้เข้าไปนั่งบัญชาการคณะสงฆ์อยู่ในวัดใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นชุมอำนาจ

ตั้งขุมอำนาจขึ้นมาคัดค้าน ก็การทำหน้าที่ของสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ
อย่างไม่ละอายใจ จนกระทั่งการบรรจุเรื่องเข้าเป็นวาระการประชุม ขุมอำนาจขุมนี้ก็ยังยื้อ
แย้งไปจัดทำกันขึ้นเอง

ในเมื่อสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชฯ ยังทรงมีพระสติสัมปชัญญะ
บริบูรณ์ทุกประการ และพระอำนาจบัญชาการคณะสงฆ์ก็ยังทรงมีอยู่ครบถ้วนบริบูรณ์
ตามที่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ สถาปนา จะเป็นไปได้ไหมที่ใครจะเข้าไปกราบ
ทูลขอให้พระองค์ทรงมีพระบัญชาด้วยพระองค์เอง?

พฤติกรรมของนักการเมืองระวังประชาชนจะทนรับไม่ได้ !!

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา เอาละ พุดถูกต้องแล้วเราเห็นด้วยเลย เอาละพอ

โยม หนูได้พิจารณากายคะหลวงตา แล้วปรากฏว่ามีอยู่วันหนึ่ง กายนี้มันแตก
กระจายออกกระเป็ดออก เหลือเป็นเพียงความว่าง แล้วมันก็บอกขึ้นมาในจิตว่าที่แท้จริง
แล้ว กายเรากับกายเขาเป็นแต่เพียงความว่างเปล่าเท่านั้นหรือ แล้วมีอยู่วันหนึ่งในขณะที่
กำลังเดินบริกรรมพุทโธ ยิ่งพุทโธเท่าไรมันก็ยิ่งกดทับ มันก็ยิ่งหนัก ก็เลยวางพุทโธแล้วก็
หันมาดูกาย พอดูกายได้สองรอบปรากฏว่าจิตไม่ว่าจะจ่อกายตรงไหน ก็เป็นเพียงความ
สว่างไสวหมดทั้งร่าง แต่ในปัจจุบันนี้เมื่อดูกายเสร็จปรากฏว่ามันเป็นโครงกระดูก เป็นโครง
กระดูกเล็กๆ ย้อนเข้ามาอยู่ในจิตคะ

หลวงตา ถูกต้องแล้ว พิจารณาอย่างนี้ถูกต้องแล้ว เราสรุปความเลยว่าไม่ผิด ให้
พิจารณาอย่างนั้นเรื่อยๆ ไปจนมันมีความชำนาญ ปัญญาของเรามันจะแทรกออกไป
ทุกแห่งหนให้เกิดความละเอียดล่อ แตกแขนงออกไปเป็นความรู้ความฉลาดรอบคอบเข้า
ไป ถอนออกไปๆ เรื่องอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นในโครงกระดูก ของเขาของเรา
เหมือนกันหมดนั่นแหละ เข้าใจหรือ พิจารณานี้แหละ องค์อริยสัจ องค์แห่งความตรัสรู้อยู่
ตรงนี้แหละ เอาพิจารณานี้ ถ้าไม่หนีจากนี้แล้วไปได้ไม่สงสัย เอาละพอ ให้พร

อย่าซีเกียจภาวนา ให้ขยันภาวนา เราไม่ค่อยได้สอนภาวนาให้ ผู้เริ่มต้นภาวนาให้ตั้ง
สติให้ติดอยู่กับคำบริกรรม ให้แน่วอยู่นั้น แล้วจิตจะตั้งรากฐานได้สงบได้ จำให้ตื่นคำนี้
สำคัญมาก สติเป็นของสำคัญมากที่จะควบคุมงานทั้งหลายให้เข้าสู่จุดมุ่งหมายได้ ถ้าสติ
ขาดเมื่อไรความเพียรขาดเมื่อนั้น เข้าใจแล้วนะ สติเป็นสำคัญ ถ้าสติไม่ขาด อิริยาบถ

เคลื่อนไหวไปมาที่ไหนเป็นความเพียรอยู่ตลอด สติควบคุมความตั้งงามได้เป็นอย่างดี มีสติ
อยู่เท่านั้นควบคุมแล้วดีหมดคนเรา เอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz